

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

ประเทศไทยเริ่มมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ. 2504 อาจกล่าวได้ว่าในช่วงสามทศวรรษแห่งการพัฒนา ประเทศไทยมีปัญหาช่องว่างการออมและการลงทุนมาโดยตลอด คือ ความต้องการในการลงทุนในประเทศสูงกว่าการออมภายในประเทศ ทำให้ต้องพึ่งพิงการออมจากต่างประเทศ โดยการกู้ยืมจากต่างประเทศ ส่งผลให้ช่องว่างการออมและการลงทุนดังกล่าวมีมากขึ้นในช่วงทศวรรษ 1980 คือ จากระดับร้อยละ 0.5 ในปี พ.ศ. 2530 เป็นร้อยละ 2.6 ในปี พ.ศ. 2531 และ ร้อยละ 3.4 ในปี พ.ศ. 2532 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 8.1 และ 8.4 ในปี พ.ศ. 2533 และ พ.ศ. 2534 ตามลำดับ สำหรับในปี พ.ศ. 2534 ช่องว่างการออมและการลงทุนยังคงอยู่ในระดับสูงดังจะเห็นได้จากการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดซึ่งเท่ากับ 193,086.2 ล้านบาท หรือ คิดเป็นสัดส่วนของรายได้ประชาชาติสูงถึงร้อยละ 7.8

การลงทุนในประเทศจำเป็นต้องพึ่งพาการออมเป็นสำคัญ และการลงทุนต้องการแหล่งเงินทุนระยะยาวจำนวนมาก การลงทุนเป็นเครื่องชี้ถึงภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่สำคัญอย่างยิ่ง เมื่อใดที่การลงทุนมีมาก เศรษฐกิจจะคล่องตัว ก่อให้เกิดการเพิ่มผลผลิต การจ้างงาน แต่ถ้าการลงทุนมีน้อย เศรษฐกิจจะซบเซา ผลผลิตต่ำ เกิดการว่างงาน การลงทุนจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนและเงินออมในตลาดการเงิน (Financial Market) คือ ตลาดเงิน (Money Market) และตลาดทุน (Capital Market) การใช้เงินทุนในตลาดเงิน อาจทำได้โดยการกู้ยืมจากสถาบันการเงิน ในลักษณะเช่นนี้กิจการต้องมีภาระการให้คืนเงินต้นและภาระเรื่องดอกเบี้ย การระดมทุนโดยการออกหุ้นสามัญจะเป็นการระดมทุนที่ไม่มีภาระในด้านดอกเบี้ยและเป็นแหล่งเงินทุนระยะยาว คือการระดมเงินในตลาดทุน (Capital Market) ซึ่งเป็นแหล่งกลางระดมเงินทุนและจัดสรรเงินทุนระยะยาว และมีบทบาทสำคัญต่อการขยายการลงทุนของธุรกิจต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจ ตลาดทุนจึงเป็นแหล่งในการระดมเงินออมระยะยาวจากประชาชน แนวทางในการระดมเงิน อาจเป็นการเพิ่มการลงทุนของกิจการ การระดมทุนโดยการเพิ่มทุนนี้กิจการจะเสนอขายหุ้นครั้งแรกในตลาดแรก หรือ ตลาดหลักทรัพย์ออกใหม่ (Primary Market or New Issued Market) ซึ่งตลาดนี้นับเป็นแหล่งระดมเงินออมจากประชาชนเพื่อนำไปใช้ในธุรกิจอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามบุคคลที่ซื้อหลักทรัพย์ในตลาดแรกย่อมต้องการให้หลักทรัพย์ที่ถือสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดเมื่อไรก็ได้ตามที่ต้องการดังนั้น ตลาดหลักทรัพย์จึงเกิดขึ้นเพื่อเป็นตลาดรอง (Secondary Market or Trading Market) และเป็น การสนับสนุนตลาดแรกเพื่อให้หลักทรัพย์ที่ออกใหม่ของกิจการต่างๆ มีสภาพคล่องและตลาดหลักทรัพย์ยังเป็นแหล่งกลางในการระดมเงินออมของนักลงทุนและระดมเงินทุนของกิจการต่าง ๆ

ตลาดทุนนับเป็นแหล่งสำคัญในการระดมเงินออมระยะยาว เพื่อการใช้ทุนในอันที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเป็นตลาดทุนที่สำคัญที่สุดของไทย โดย ณ สิ้นเดือนมิถุนายน 2535 สัดส่วนของมูลค่าของหลักทรัพย์ตามราคาตลาดสูงถึง 1,101,428.83 ล้านบาท หรือเท่ากับร้อยละ 41.89 ของผลิตภัณฑ์ในประเทศ (GDP) และนับวันตลาดหลักทรัพย์ของไทยยิ่งจะมีบทบาทสำคัญยิ่งในการสนับสนุนเงินออมและการระดมทุนของกิจการต่างๆ มากขึ้น

การระดมเงินออมและเงินทุนในตลาดหลักทรัพย์นั้น เป็นการระดมเงินออมและเงินทุนมาจากนักลงทุนจำนวนมากหลายในจำนวนมากน้อยต่างกัน นอกจากนี้กิจการต่าง ๆ ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ก็อยู่ในอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน ตลอดจนมีผลการดำเนินงานที่แตกต่างกัน ซึ่งเชื่อมโยงถึงผลตอบแทนและความเสี่ยงที่นักลงทุนจะได้รับแตกต่างกัน ดังนั้นการพิจารณาเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ใดๆในตลาดหลักทรัพย์ก็ตาม ผู้ลงทุนควรจะต้องมีองค์ประกอบในการตัดสินใจเลือกซื้อหลักทรัพย์ เช่น โดยทฤษฎีการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐาน (Fundamental Analysis) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความสามารถในการทำกำไรของบริษัทโดยศึกษาถึงภาวะเศรษฐกิจ ภาวะอุตสาหกรรม และข้อมูลของบริษัทเพื่อช่วยตัดสินใจว่าควรซื้อหลักทรัพย์ใดจึงคุ้มกับการลงทุนและลดความเสี่ยง

อย่างไรก็ตามสำหรับนักลงทุนรายย่อยจะไม่สามารถติดตามข้อมูลข่าวสารและตัดสินใจในการลงทุนได้ทันเวลา เนื่องจากการขาดประสบการณ์ในการวิเคราะห์หลักทรัพย์ และขาดความรู้ความเข้าใจในการพิจารณาเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ ตลอดจนนักลงทุนรายย่อยเป็นนักลงทุนที่มีเงินทุนจำนวนน้อย ดังนั้นเพื่อให้นักลงทุนรายย่อยสามารถเข้ามาลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ ในตลาดหลักทรัพย์ได้โดยมีผลตอบแทนที่ดีและมีความเสี่ยงต่ำนั้น รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมุ่งหวังว่าการพัฒนาสถาบันการเงินประเภทจัดการลงทุนจะมีส่วนช่วยในการสนับสนุนและคุ้มครองการลงทุนของนักลงทุนรายย่อย พัฒนาการของสถาบันการเงินประเภทจัดการลงทุนลักษณะ " กองทุนรวม " จึงเกิดขึ้นในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศต่าง ๆ

การศึกษา " หน่วยงานลงทุนในประเทศไทย : อัตราผลตอบแทน ความเสี่ยง และกลยุทธ์การลงทุน " ในครั้งนี้จะเป็นการวิเคราะห์ถึงกลยุทธ์ที่นักลงทุนจะใช้ในการเลือกลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนต่าง ๆ ในประเทศไทย โดยพิจารณาทั้งด้านอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยง และวัดผลการลงทุนของกองทุนต่าง ๆ ที่นำมาวิเคราะห์ ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมเป็นการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยในตลาดหลักทรัพย์โดยผ่านสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวม นอกจากนี้ในช่วงปี 2530 ถึงปัจจุบัน ธุรกิจหลักทรัพย์ของประเทศไทยได้มีการพัฒนาและขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการซื้อขายหลักทรัพย์จากวิธีการซื้อขายหุ้นแบบเสนอราคาบนกระดาน (Post-on-Board)

มาเป็นระบบการซื้อขายหลักทรัพย์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ (Computerization Trading System) และในเดือนกรกฎาคม 2535 ตลาดหลักทรัพย์ได้เริ่มมีการซื้อขายหลักทรัพย์ 2 รอบ คือ รอบเช้าและรอบบ่าย เพื่อรองรับปริมาณการซื้อขายตัวของการซื้อขายหลักทรัพย์ในอนาคต นอกจากนี้รัฐบาลยังได้ให้การสนับสนุนการซื้อขายการลงทุนในหลักทรัพย์ไปยังจังหวัดต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้อนุญาตให้บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์จัดตั้งสำนักตัวแทนค้าหลักทรัพย์ในต่างจังหวัด และในปี พ.ศ. 2535 นี้ รัฐบาลได้เพิ่มใบอนุญาตจัดการกองทุนรวมให้แก่บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมต่าง ๆ อีก 7 แห่ง เพื่อรองรับกับการซื้อขายตัวของการลงทุนของนักลงทุนในประเทศและนักลงทุนต่างประเทศ นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2535 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 โดยกำหนดให้คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมการดำเนินงานด้านธุรกิจหลักทรัพย์

การลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมในประเทศไทยเป็นวิธีการลงทุนประเภทหนึ่งซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการลงทุนที่สามารถนำเงินออมของนักลงทุนรายย่อยมาใช้เพื่อการลงทุน และการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยโดยการซื้อขายหน่วยลงทุนของกองทุนรวมเป็นการลงทุนที่ดีที่สุด เนื่องจากเงินลงทุนที่ได้รับจากนักลงทุนจะนำมาใช้ลงทุนโดยได้รับการพิจารณาวิเคราะห์อย่างถูกต้องหลักวิชา โดยเจ้าหน้าที่ของบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม และคณะกรรมการพิจารณาการลงทุนที่มีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการลงทุน การลงทุนดังกล่าวจึงเป็นการลงทุนที่ถูกต้อง จึงมั่นใจได้ว่าเป็นการลงทุนในหลักทรัพย์ของกลุ่มอุตสาหกรรมพาณิชย์กรรม และเกษตรกรรมที่มีความมั่นคง และมีราคาได้ดี นอกจากนี้การลงทุนดังกล่าวยังได้รับผลตอบแทนในรูปเงินปันผลและได้รับสิทธิในอำนาจหนึ่งด้วย

จากการที่การลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมเป็นการลงทุนที่ดีที่สุดดังกล่าว ดังนั้นในการศึกษาจะได้พิจารณาถึงหน่วยลงทุนในประเทศไทย : อัตราผลตอบแทน ความเสี่ยง และกลยุทธ์การลงทุน เพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจเลือกลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมในประเทศไทย และเป็นแนวทางหนึ่งที่หน่วยงานของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับองค์การนี้จะนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาระบบสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวมในประเทศไทยให้มีการเติบโตอย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบว่าการออมและการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยโดยผ่านสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวมเป็นกลยุทธ์หรือเครื่องมือที่ดีของนักลงทุนรายย่อยในการลงทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์ฯ โดยศึกษาดังนี้

1. อัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงในการลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมในประเทศไทย
2. กลยุทธ์การลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมของนักลงทุน
3. การวัดผลการลงทุนของกองทุน โครงสร้างหลักทรัพย์ในการลงทุนของกองทุน และลักษณะการถือครองหน่วยลงทุนของนักลงทุน

1.3 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

1. บริษัทจัดการ หมายถึง บริษัทหลักทรัพย์ กองทุนรวม จำกัด และบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (บลจ.) ที่ดำเนินธุรกิจการจัดการลงทุนตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย และคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.)

2. กองทุนรวม (Mutual Fund) หมายถึง โครงการลงทุนที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นโดยบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมต่าง ๆ โดยการออกหน่วยลงทุน (Unit Trust) ขายให้ประชาชนทั่วไป เมื่อระดมเงินได้ตามวงเงินของโครงการ บริษัทก็จะนำเงินที่ระดมมาได้ไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในโครงการ ซึ่งได้ผ่านการวิเคราะห์ วิจัยแล้ว และทำหน้าที่จัดการหลักทรัพย์ที่เป็นทรัพย์สินของกองทุนรวมให้ได้ผลประโยชน์มากที่สุด ผลประโยชน์จากหลักทรัพย์นั้น ได้มาจากเงินปันผล ดอกเบี้ย และกำไรส่วนทุนสุทธิจากหลักทรัพย์ต่างๆ ซึ่งผลประโยชน์ดังกล่าว บริษัทจะหักค่าใช้จ่ายการดำเนินงานและเงินสำรองตามกฎหมาย ที่เหลือก็จะจัดสรรให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุนในรูปเงินปันผล วิธีการออกหน่วยลงทุนมีหลายวิธีทั้งประเภทไม่จำกัดหน่วยลงทุน (Open-Ended Fund) และจำกัดหน่วยลงทุน (Closed-Ended Fund)

3. กองทุนปิด (Closed-Ended Fund) เป็นกองทุนที่ไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุนก่อนสิ้นอายุกองทุน บริษัทจัดการกองทุนรวมจะนำกองทุนไปจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เพื่อให้สามารถซื้อขายหน่วยลงทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์ได้ ราคาตลาดของกองทุนจะขึ้นกับอุปสงค์และอุปทานเช่นเดียวกับราคาหุ้นในการซื้อและขายหน่วยลงทุนจะต้องเสียด้านหน้าให้แก่บริษัทหน้าหน้าร้อยละ 0.5

4. กองทุนเปิด (Open-Ended Fund) เป็นกองทุนที่ผู้ถือหน่วยลงทุนสามารถนำหน่วยลงทุนมาขึ้นเงินกับบริษัทจัดการกองทุนรวมได้ตลอดเวลา ก่อนสิ้นอายุกองทุน หรือมาซื้อเพิ่มก็ได้ โดยขนาดของกองทุนจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงตลอดเวลา ส่วนราคาหน่วยลงทุนจะเท่ากับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิต่อหน่วยลงทุนในวันนั้น ๆ ในการซื้อจะต้องเสียด้านหน้าตามอัตราที่กำหนด ส่วนในการขายไม่ต้องเสียด้านหน้า

5. มูลค่าสินทรัพย์สุทธิ (NAV) คือ มูลค่าสุทธิของสินทรัพย์ที่กองทุนถือไว้ หักด้วย จำนวนหน่วยลงทุนทั้งหมด โดยตัดตามราคาตลาด และสินทรัพย์ส่วนใหญ่ที่กองทุนเหล่านี้ถือไว้ก็คือหลักทรัพย์ที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ โดยอาจมีบางส่วนเป็นตั๋วสัญญาใช้เงิน เงินฝากธนาคาร หรือสินทรัพย์สภาพคล่องอื่น ๆ

$$\text{มูลค่าสินทรัพย์สุทธิ} = \frac{\text{มูลค่าทรัพย์สินรวม} - \text{หนี้สินรวม}}{\text{จำนวนหน่วยลงทุน}}$$

6. หน่วยลงทุน (Unit Trusts) คือตราสารแสดงสิทธิของโครงการจัดการลงทุน เป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมผู้ลงทุนรายย่อยที่จัดทำขึ้นโดยบริษัทจัดการแล้วเสนอขายแก่ประชาชนทั่วไป โดยบริษัทต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบกิจการประเภทจัดการลงทุนตามโครงการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่างๆ เช่น หุ้นต่างๆ พันธบัตร ตั๋วสัญญาใช้เงิน ฯลฯ ผลตอบแทนที่ผู้ถือหน่วยลงทุนจะได้รับคือ เงินปันผล

7. ผู้ลงทุน (Investor) หมายถึง ผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นผู้สร้างอุปสงค์ในตลาด และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ราคาหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ฯ ขึ้นตัวขึ้นลง ผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ฯ แบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

7.1 นักลงทุน (Investor) คือกลุ่มบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ลงทุนในหลักทรัพย์ โดยหวังผลตอบแทนในรูปของเงินปันผลและส่วนกำไรจากการขายหลักทรัพย์ การลงทุนของนักลงทุนประเภทนี้จะพิจารณาหลักทรัพย์ซึ่งให้ผลตอบแทนในระยะยาวที่ดีและนักลงทุนจะถือหลักทรัพย์นั้นเป็นระยะเวลายาว ดังนั้นนักลงทุนจึงเลือกลงทุนในกิจการที่มีผลการดำเนินงานดีมีความมั่นคง และให้ผลตอบแทนที่แน่นอนในระยะยาว

7.2 นักเก็งกำไร (Speculator) คือ กลุ่มบุคคลที่เสี่ยงหวังผลกำไรจากการซื้อขายหลักทรัพย์ในระยะเวลาดสั้น ๆ โดยมีกำไรถึงเงินปันผลที่จะได้รับเมื่อตลาดขาลง ผลตอบแทนที่นักเก็งกำไรได้รับนั้นจะอยู่ในรูปของผลต่างจากราคาซื้อและราคาขายในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ คือ กำไรจากการขายหุ้น หรือที่เรียกว่ากำไรส่วนทุน (Capital Gain) แต่ในขณะที่นักเก็งกำไรก็ต้องรับภาระความเสี่ยงจากการลดลงของราคาหลักทรัพย์ด้วย ดังนั้น การเล่นหุ้นในลักษณะนี้ต้องอาศัยการตัดสินใจที่ฉับไวอาศัยช่วงจังหวะการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นเป็นสำคัญ

8. ส่วนลด (Discount) เป็นส่วนต่างระหว่างราคาตลาดของกองทุนปิดในตลาดหลักทรัพย์กับมูลค่าสินทรัพย์สุทธิ (NAV) และถ้าราคาตลาดต่ำกว่าราคาทรัพย์สินต่อหน่วยเรียกว่ามีส่วนลด (Discount)

9. ส่วนเพิ่ม (Premium) เป็นส่วนต่างระหว่างราคาตลาดของกองทุนปิดในตลาดหลักทรัพย์กับมูลค่าสินทรัพย์สุทธิ (NAV) และถ้าราคาตลาดสูงกว่าราคาทรัพย์สินต่อหน่วยเรียกว่ามีส่วนเพิ่ม (Premium)

10. มูลค่าของเงินลงทุนขั้นสุดท้าย (Terminal Value) หมายถึง มูลค่าของเงินลงทุนขั้นสุดท้ายที่นักลงทุนจะได้รับจากการเลือกลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนต่าง ๆ หรือการฝากเงินกับธนาคารพาณิชย์ โดยถ้าเป็นการลงทุนของนักลงทุนระยะยาวนั้น มูลค่าของเงินลงทุนขั้นสุดท้ายจะเท่ากับจำนวนเงินที่ได้รับจากการถือหน่วยลงทุนตลอดช่วงระยะเวลาที่วิเคราะห์ แต่ถ้าเป็นนักลงทุนมืออาชีพหรือนักลงทุนสมัครเล่น มูลค่าของเงินลงทุนขั้นสุดท้ายจะเท่ากับจำนวนเงินที่ได้รับสูงสุดระหว่างการถือหน่วยลงทุนของกองทุนต่าง ๆ กับการฝากเงินกับธนาคารพาณิชย์ระยะเวลา 1 ปี ทั้งนี้การเลือกลงทุนดังกล่าวจะพิจารณาตามอัตราส่วนลดของกองทุนแต่ละกองทุนเป็นสำคัญ

11. การวัดผลของการลงทุนของกองทุน (Fund Performance) หมายถึง การวัดผลการดำเนินงานของกองทุนโดยพิจารณาจากอัตราผลตอบแทนของกองทุนแต่ละกองทุน ทั้งการคำนวณโดยใช้ราคาหน่วยลงทุนและมูลค่าสินทรัพย์สุทธิของกองทุน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 เพื่อทราบถึงแนวทางการตัดสินใจด้านการออมและการลงทุนของนักลงทุนรายย่อยในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยผ่านสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวม

1.4.2 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนรายย่อย เนื่องจากการที่นักลงทุนรายย่อยมีความรู้ความเข้าใจในการลงทุนโดยผ่านสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวมแล้ว โอกาสของการสูญเสียเงินออมและเงินลงทุนของนักลงทุนรายย่อยจะลดลง เป็นการสร้างความเชื่อมั่น และกระตุ้นให้นักลงทุนรายย่อยเข้ามาลงทุนผ่านสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวมเพิ่มขึ้น ซึ่งจะช่วยให้อุปสงค์และอุปทานของกองทุนรวมในประเทศไทยเพิ่มขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสถาบันการเงินประเภทกองทุนรวมในประเทศไทยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเป็นแหล่งระดมเงินออมและเงินลงทุนของนักลงทุนรายย่อยตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกองทุนรวมในประเทศไทย

1.4.3 องค์การที่เกี่ยวข้องและผู้ที่มีส่วนนำไปใช้ในการวางแผนและวางแนวทางการพัฒนาการออมและการลงทุนของนักลงทุนรายย่อย โดยผ่านกองทุนรวม ตลอดจนเพื่อให้สถาบันการเงินประเภทกองทุนรวมเป็นสถาบันการเงินหนึ่งที่มีบทบาทในการพัฒนาตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในระยะยาว ดังเช่นกองทุนรวมที่เกิดขึ้นในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศที่พัฒนาแล้ว

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย